

Ἀντίμπρος βασιλικὸς τῷ ἀντίνυχτῃ καθρέφτης
Καστρ. Πβ. ἀντίγραμπος.

ἀντίνυχτα ἐπίρρ. ἥπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. νύχτα.

Τὴν προηγουμένην νύκτα ἡμέρας τινός: Ἀντίνυχτα τοῦ Λαζάρου γίνετο σεισμός. Ἐγὼ γεννήθηκα ἀντίνυχτα τοῦ Βαγγελισμοῦ.

ἀντιξομπλιάζω (Βύρων 2, 437).

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. ξομπλιάζω.

Ἐπὶ ὑφάντου, κεντῶ, ἐνυφαίνω: Ἄσμι.

Ξέρω καὶ φραίνω καμονχᾶ καὶ φραίνω μεχλιμπίδια καὶ ἀντιξομπλιάζω τὸν ἀστὸ καὶ φτειάνω τὸν πετρίτη.

ἀντίξομπλο τό, ἀμάρτ. ἀδίξομπλο Μέγαρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ξόμπλι.

1) Ἀντίγραφον τοῦ ξομπλιοῦ, τοῦ ποικίλματος.

2) Μεταφ. ἀντίτυπον, πανομοιότυπον: Ὁ γιὸς εἶναι ἀδίξομπλο τοῦ πατέρα. Πβ. ἀντιμάννα, ἀντιπατέρας, ἀντίσκασις.

ἀντίξονο τό, Κίμωλ. Χίος ἀδίξονο Θήρ. Κύθν. Νάξ. (Φιλότ.) Σέριφ. Τήν. ἀδίξονο Μύκ. ἀδίξονον Μακεδ. (Χαλκιδ.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ἀξόνι, παρ' ὃ καὶ ἔξονι.

Τὸ παχὺ ξύλον ἢ τὰ ξύλα ἐπὶ τῶν ὁποίων στηριζόμενος στρέφεται ὁ ὀριζόντιος ἄξων τοῦ ἀνεμομύλου.

ἀντίξυλο τό, Πελοπν. (Λακων.) ἀδίξυλο Κεφαλλ. Κρήτ. (Βιάνν.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. ξύλο.

1) Ξυλοκόπημα ἰσχυρόν, μαστίγωσης, συνήθως μετὰ τῆς λ. ξύλο Πελοπν. (Λακων.): Ἐφαγε ξύλο καὶ ἀντίξυλο. Τῷδωσε ξύλο καὶ ἀντίξυλο. 2) Ἡ ἐκ κτυπήματος προερχομένη ἀνάκλασις, οἶον λίθου, σφαίρας κττ. Κεφαλλ. 3) Μεταφ. ἐμπόδιον, κώλυμα Κρήτ. (Βιάνν.): Βάνει ἀδίξυλο καὶ δὲ μὲ φρίνει ν' ἀγοράσω τὸ περβόλι.

ἀντιξυλῶ ἀμάρτ. ἀδιξυλάω Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντίξυλο.

Ἀνακλῶ κατ' ἀκολουθίαν κτυπήματος: Ἡ δάλλα τοῦ κανονιοῦ ἀδιξυλάει (βάλλει ἐπὶ στερεοῦ καὶ ἀνακλᾷ).

ἀντίο ἐπιφών. κοιν. ἀδίο Θήρ. Πάρ. κ. ἀ. ἀδίον Λέσβ. κ. ἀ. ἀτίο Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. ἢ Ἑνετ. *adio*. Λιὰ τὸν τύπ. ἀτίο ἰδ. ΧΠαντελίδ. Φωνητ. 46.

Ἐπιφώνημα χαιρετισμοῦ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἰδίᾳ ὑπὸ τοῦ ἀναχωροῦντος καὶ ὡς ἀπάντησις ὑπὸ τοῦ προπέμποντος: Ἀντίο σας καὶ καλὴς ἀντάμωσες. — Ἀντίο, ὡς τὸ καλὸ. Ἀντίο καὶ ὁ Θεὸς μαζί σας κοιν. || Φρ. εἰρων.: Ἀντίο μυαλὰ (ἐπὶ τοῦ μωρολογοῦντος) πολλαχ. Ἀντίο τσερβέλλο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Παξ. Ἀντίο μαστέλλο (ἐκ τῆς πλήρους Ἰταλ. φρ. *adio mastello con tutti i piatti*, ἐπὶ ἀνεπανορθώτου καταστροφῆς) Ζάκ. Προπ. (Κύζ.) Ἀδίο τοὺς μαστόρους (ἐπὶ ἀτελείστης καταστάσεως) Πάρ. Ἀντίο Γλαρέτζα (ἐπὶ πράγματος ἐκλιπόντος κττ. Γλαρέτζα = Κυλλήνη) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Πάτρ. κ. ἀ.) Ἀντίο Κλαρέτζα, πρίμα Κατάκολο (ἀφήσαμεν τὴν Κυλλήνην καὶ πλέομεν πρὸς τὸ Κατάκολον. Συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λευκ.

ἀντιπάθεια ἡ, λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀντιπάθεια.

Ἀποστροφή, ἀπέχθεια: Μοῦ χεὶ μὴν ἀντιπάθεια ἀδικαιολόγητη. Ἀντίθ. συμπάθεια.

ἀντιπαθητικὸς ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιπαθῶ ὡς καὶ πονῶ - πονετικός, συμπονῶ - συμπονετικός κττ.

Ὁ κινῶν τὴν ἀντιπάθειαν, τὴν ἀπέχθειαν, τὴν ἀποστροφήν, ἀντιπαθής: Ἀντιπαθητικὸς ἄνθρωπος, δὲν ἔχει οὔτε ἓνα φίλο. Ἀντίθ. συμπαθητικός.

ἀντιπαθῶ λόγ. κοιν. ἀντιπαθῶ Παξ. κ. ἀ.

Τὸ μεταγν. ἀντιπαθῶ.

Ἐχω ἀντιπάθειαν, αἰσθάνομαι ἀποστροφήν πρὸς τινα: Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο τὸν ἀντιπαθῶ. Αὐτὸς ἀντιπαθεῖ ὅλον τὸν κόσμον. Ἀντίθ. συμπαθῶ.

ἀντιπαίδιος ὁ, ἀμάρτ. ἀντιπαίδιος Κύπρ. (Πάφ. κ. ἀ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. παίδιος.

Νεανίας εὐρωστός, μεγαλόσωμος: Ἄσμι.

Ἡμῶν παίδιος τῷ ἀντιπαίδιος

τῷ ἔγλεπα βούδχα τοῦ τῶνροῦ μου

(ἐξ ἐπιδ. ἔγλεπα = ἐφύλαττον) Πάφ.

ἀντιπαλεύω Παξ. — ΔΣολωμ. 4 ΑΜαρτζώκ. Γούμενος 10 ἀντιπαλεύω Κύπρ. Μέσ. ἀν' παλεύουμι Στερελλ. (Αἰτωλ.).

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. παλεύω.

1) Παλαίω, ἀγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι ἐνθ' ἄν.: Ἀντιπάλεψε μὲ τόσα θεοῖα καὶ τὰ βγαλε πέρα Παξ. || Ποιήμ.

Ναί, ἀλλὰ τώρα ἀντιπαλεύει | κάθε τέκνο σου μὲ ὕμνῃ, ποῦ ἀκατάπανστα γυρεύει | ἢ τὴ νίκη ἢ τὴ θανή

ΔΣολωμ. ἐνθ' ἄν.

Βαθεῖα ναι ἢ νύχτα | καὶ τὰ στοιχεῖα

ἀντιπαλεύουν μ' ἄγρια μανία

ΑΜαρτζώκ. ἐνθ' ἄν. β) Παλαίων καταβάλλω, ὑπερνικῶ Παξ. Ἀντιπαλεύει τὴ φτώχεια μὲ τὴ δουλειά του. 2) Μέσ. διαγωνίζομαι, ἀνταγωνίζομαι πρὸς τινα Στερελλ. (Αἰτωλ.): Αὐτοὶ ἀν' παλεύονται, οὐ ἔνας π' λάει λ' γώτιρον ἀπ' τὸν ἄλλον. Ἀν' παλέυκαμι, ἀλλὰ σ' ἔβαλα κατ' (ἀν' παλέυκαμι = ἀντιπαλευτήκαμε).

ἀντιπάλη ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀντιπάλη Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀντιπαλέω ὑποχωρητικῶς.

Κατὰ διάθεσιν ἀντιπάλου, ἐχθρικῶς.

ἀντιπαλιάζω Κύπρ. (Γερμασ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντίπαλος.

1) Παλαίω, ἀγωνίζομαι κατὰ τινος ἰσχυρῶς, ἐρίζω: Ἐν ἡξέρω εἶντα τοῦ καμαν, ἔφνα τῷ ἀφηκά τους ν' ἀντιπαλιάζον ἢ ν' ἀντιπαλιάζονται Γερμασ. 2) Ἐναντιοῦμαι, ἀντιτείνω Κύπρ.: Μὲν ἀντιπαλιάζης πολλά.

ἀντίπαλος ἐπίθ. λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀντίπαλος.

Ἀντίπαλος, ἀνταγωνιστής, ἐχθρός: Ἡτουνε οἱ βασιλεῖδες ἀντίπαλοι ποῦ πολεμοῦνε ὁ ἓνας τὸν ἄλλον κοιν.

ἀντιπανήγυρο τό, ἀμάρτ. ἀντιπανήγυρο Χίος

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. πανηγύρι.

Ἡ ἐπιούσα τοῦ πανηγυριοῦ.

ἀντίπαννο τό, ἀμάρτ. ἀδίπαννο Βιθυν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ οὐσ. παννί.

Μέρος τοῦ ὑφαντικοῦ ἱστοῦ εἰς τὸ ὁποῖον ἀποτίθεται τὸ ἐκάστοτε ὑφαινόμενον (ἐπὶ εἰδικῷ ἱστοῦ εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ὑφαινόμενον δὲν τυλίσσεται ἐπὶ τοῦ ἀντίου).

ἀντιπαντρεύω ἀμάρτ. Μέσ. ἀντιπαντρεύομαι Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί καὶ τοῦ ρ. παντρεύω.

Ἐρχομαι εἰς δεύτερον γάμον: Ἐπόθανεν ἡ πρώτη του ἡ γυναῖκα τὸ ἀντιπαντρεύτηκε. || Ἄσμι.

